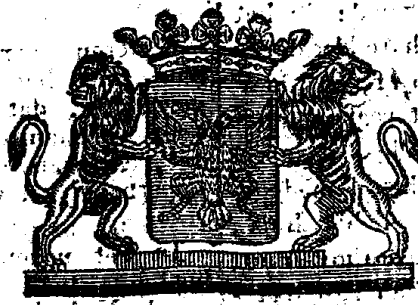

Donderdag

den 12 November.

FRANKFORT, den 8sten November.

In de brieven te Leipzig uitgekomen de *Souvenirs historiques* vindt men den volgende brief, die een merkwaardig gedenkstuk van Napoleons heerschappij uitmaakt:

Napoleon aan den maarschalk *Berthier*.

St. Cloud, 5 Augustus 1806.

Mijn neef; ik hoop, dat gij de boekhandelaars van Augsburg en Neurenberg zult hebben laten in hechtenis nemen. Mijn verlangen is, dat zij voor eene militaire commissie gebragt, en binnen 24 uren geuond en doodgeschoten worden. Het is geene geringe misdaad, ter plaatse, waar het Fransche leger zich bevindt, smaadschriften te verspreiden, om tegen hetzelve de ingezetenen op te ruijen. Het vonnis moet aldus luiden, dat, vermits het allerwege, waar zich een leger bevindt, de pligt des aanvoeders is, om voor deszells veiligheid te waken, de personen N. en N., overtuigd van de ingezetenen van Zwaben tot opstand tegen het Franche leger aangezet te hebben, ter dood veroordeeld worden. In dezen geest moet het vonnis zijn. Gij zult de schuldigen te midden eener divisie plaatsen, en zeven kolonels behoemen, om hen te executeren. Gij zult in het vonnis doen vermelden, dat de smaadschriften door de boekhandelaars *Kupfer* te Weenen en *Eurich* te Linz verzonden, en dezen in contumaciën ter dood veroordeeld zijn; dit vonnis zal voltrokken worden, waar men ze op plaatsen, waar het Fransche leger zich bevindt, moet vassen. Gij zult het vonnis in gansch Duitschland doen verspreiden. Widders bid ik God, dat hij u, mijn neef, in zijne laatste beschaving name. Napoleon.

Volgens berichten uit Berlijn, is in den Prussischen staatsraad gebragt een ontwerp van wet over het inboorlingsregt. Tot heden kon ieder vreemdeling, zonder onderscheid, zich in Pruisen nederzetten en tot ambten en waardigheden geraken. Een jongman, die toevalliger wijze op eene Prussische universiteit gestudeerd had, kon hier zijn examen doen, en had dan, gelijk ieder inboorling, gegronde aanspraak op bevordering in de staatsdienst. Van daar, dat een groot gedeelte der hooge staatsambten in Pruisen uit buitenlanders bestaat. Alleen met de Prussische inboorlingen werd eene uitzondering gemaakt. Deze staat van zaken vloeide uit geene zorgeloosheid voort; maar uit beginselen, dezelfde beginselen, namelijk, volgens welke Pruisen, sedert den grooten Keurvorst, die de nijvere Hollanders en de beschaafde Fransche protestanten gastvrij ontfing, met de nijverheid en kundigheden zijner naburen werd eigen gemaakt. Allezins nuttig en weldadig is dit bij eenen opkomenden staat te beschouwen; maar wanneer alles zich behoorlijk ontwikkeld en gevestigd heeft, raadt de wijsheid aan, deze beginselen te wijzigen. Uit deze overwegingen zal het bedoelde ontwerp zijn ontstaan. De verwacht wordende bepalingen zullen echter zoo wezen, dat voor geenerlei verdiensten den toegang zal gesloten zijn.

— De schrijver van een dagblad, getiteld *Statsborgers*, hetwelk te Christiania in Noorwegen uitgegeven werd, is dezer dagen weder voor het stadsgeregte getrokken geworden. De schrijver van dit dagblad, waarin een gemeene toon heerschte, werd reeds meermalen wegens misbruik der vrijheid van drukpers tot geldboeten veroordeeld. Thans had hij zich schuldig gemaakt aan belediging der leden van de Storting, met het doel, onder anderen, om op de nieuwe verkiezingen te werken. Hij werd deswege door het stadsgeregte voor een leugenaar verklaard en tot drie mark geldboete veroordeeld. Aan deze op zich zelve geringe straf is in Noorwegen, gelijk in Denemarken, de eerbiosheid verknocht. *Solvold*, zoo heet de schrijver, heeft nu aangekondigd, dat hij zijn blad moet staken, omdat hij de onkosten van hetzelfde niet meer kan bestrijden. Bij een naamloos bericht echter is te kennen gegeven, dat de *Statsborger* zal blijven voortduren.

— De Keizer van Rusland heeft, bij besluit van den 16^{den} October, een aantal goederen in het Koninkrijk Polen aan generaals en anderen geschonken. Hier volgen ze in erfenis bezit bekomen, met dezelfde regten, die de inboorlingen van het Koninkrijk had. Deze goederen leverden de volgende zilver inkomsten op: 1) voor den generaal *Hudiger* 20,000 fl.; 2) voor den generaal *Gorschakoff* 20,000 fl.; 3) voor den generaal prins *Gorschakoff* 20,000 fl.; 4) voor den generaal *Darg* 20,000 fl.; 5) voor den generaal *Den* 20,000 fl.; 6) voor den generaal *Gillenschmidt* 20,000 fl.; 7) voor den generaal *Panbratjess* 20,000 fl.; 8) voor den generaal *Moos* 20,000 fl.; 9) voor den generaal *Zymosjess* 20,000 fl.

10) voor den president en directeur-generaal der regerings-commissie van binnenlandsche zaken, eeredienst en onderwijs, den luitenant-generaal *Golewin*, 20,000 fl.; 11) voor den president en directeur-generaal der regerings-commissie van financiën, den geheimraad *Fuhrmann*, 30,000 fl.; 12) voor den generaal-majoor *Kupryanoff*, 10,000 fl.; 13) voor den generaal maj or *Panutin*, 10,000 fl.; 14) voor den generaal-majoor *Wikinski*, 10,000 fl.; 15) voor den generaal-majoor *Sterozentse*, 10,000 fl.; 16) voor den intendant-generaal der active armee *Pogodan*, 10,000 fl. — De schenking zal gevolg hebben van den 2^{den} December af aan; maar de befigliden zullen eerst met 1sten Janij in het bezit gesteld worden; zullende de tusschentijds vervallende inkomsten hun uit de schatkist betaald worden. De geschonkene goederen mogen bij erf overgang niet verbrokkeld, met geene nieuwe verplichtingen belast, niet verpand en niet vervreemd worden. Het regt van erfenis strekt zich alleen tot wettige kinderen van de Grieksche godsdienst uit. Zij zullen altijd op het oudste kind overgegaan, waarbij echter de zoon boven de dochter de voorkeur zal hebben. Is er geen erfgenaam in de regte lijn voorhande, dan gaat de erfenis naar dezelfde voorschriften op de naaste zijlinie over. Sterft de familie geheel uit, dan vervallen de goederen weder aan de schatkist. Hetzelfde wordt het geval, wanneer er geene nakomelingen der familie van Russischen adel en Grieksch-Russische godsdienst meer in leven zijn.

PETERSBURG den 31sten October.

Hare Majesteit de Keizerin en H. Keizerl. Hoogh. de grootvorstin *Olga* zijn in den avond van den 27sten in gewenschten welstand alhier teruggekeerd.

LONDEN, den 7^{den} November.

Bij een in 1825 tusschen Groot-Brittanje en Rusland gesloten traktaat, werd door eerstgenoemde mogendheid aan de laatste langs de noordwest-kust van Amerika eene strook kustland van eene bepaalde diepte afgestaan, onder beding van vijen handel voor de Engelsche onderdanen op die strook lands, gedurende de eerste 10 jaren, terwijl daarbij tevens bepaald werd, dat de Engelsche onderdanen, hetzij van den oceaan, of van den landkant komende, ten eenwigen dage ongehinderd alle stroomen en rivieren, die strook lands doornijderende, zonder mogen bevaren en bevisschen; en, om verder alle verschil voor te komen, en te beletten dat het regt, om die stroomen en rivieren te bevaren en te bevisschen niet ten voorwendsel diende van onwettigen handel, zoo werd daarbij nog vastgesteld, dat de Britsche onderdanen niet zouden mogen landen op eenig punt, waar zich een Russisch etablissement bevinden mogt, zonder vergunning van den gouverneur of bevelhebber, en dat zoo ook wederkeerig geene Russische onderdanen zonder permissie aan een Engelsch etablissement zouden mogen landen. In 1833, nu, werd, door eene vereeniging van Britsche kooplieden, besloten tot eene expeditie, ten einde eene vestiging in het binnenland, verwaarts men door de *Stikine*-rivier komen moest, te bewerkstelligen. Het daartoe afgezonden vaartuig is echter door de Russische kruisers met geweld aan den mond van de *Stikine* afgewezen, in spijt van het traktaat, en alleen, omdat men begreep, dat het bedoelde Engelsche etablissement grootelijks tot afbreuk voor de Russisch-Amerikaan-compagnie zou strekken; voorts hebben de Russen, om aan haar bedrijf eenigen meerderen schijn van regt te geven, en te kunnen zeggen, dat zij daar een etablissement hebben, zich gehaast een klerk blokhus aan den mond der *Stikine* op te warpen. Deze zaak schijnt thans het voorwerp van discussie tusschen de beide gouvernementen te moeten worden.

— Ons gouvernement schijnt zich thans zeer te beijveren om het Spaansche gouvernement op alle mogelijke wijze te hulp te komen, gisteren is van hier eene stoomboot naar de *Corunna* vertrokken, 20,000 geweren aan boord hebbende, terwijl binnen weinige dagen eene tweede stoomboot deze haven verlaten zal, insgelijks met geweren beladen. Die geweren moeten dienen tot bewapening der nieuwe Spaansche ligtingen.

Volgens de berichten uit Lissabon, van den 24sten October, hadden de Portugesche hulp-troepen, nog geen order om de Spaansche troepen over te trekken.

— In de nabijheid van Leeds, te Holbeck, hebben in eene vuurmaker, door onvoorzigtig gebruik van licht, eenige door de

meisje naar boven gebragt wordende vuurwerken vuur gevat: in het eerste oogenblik trachtte zij die nit te trappen, maar hare klederen vlam vattende, moest zij daar van afzien, liep den trap af, en door den winkel naar buiten. De vrouw van den huize, niet regt wetende wat er gaande was, vloog naar boven, maar kan naauwelijks daar gekomen zijn, of het vuur had zich aan een paar vaatjes kruid medegedeeld, en bragt eené ontploffing te weeg, waardoor geheel het huis, met de beide belendenden, tot den grond vernield, en daarenboven nog vele andere huizen zwaar beschadigd werden. Vijf menschen zijn daarbij omgekomen, en een groot aantal hebben verwondingen bekomen. Het meisje is zwaar gebrand naar het hospitaal te Leëds gebragt.

PARIJS, den 8sten November.

Het ministeriele avondblad behelst het volgende: "Alle tijdingen van de Spaansche grenzen bevestigen hetgeen wij hebben doen vermoeden aangaande de overdrevenheid der Carlistische legerberigten over de nedertag, welke Cordova zou geleden hebben. Volgens die tijdingen bepaalt zich het verlies der Christinos tot dat van eenige kompagnien ruitery, die op derzelver marsch verdwaald, of in hunnen aftogt afgesneden zijn."

De Fransche regering heeft berigten uit Madrid tot den 31sten October ontvangen. De junta's van Malaga en Grenada hadden zich onderworpen. — De voormalige oppositie bladen vallen het nieuwe ministerie nog op eenige punten aan. Zij beklagen zich, dat men de door *Torero* aangestelde ambtenaren niet heeft afgezet; laken de voortdurende regterlijke vervolging van eenige onder-officieren, die in een staatkundig komplot betrokken waren; en toonen zich eindelijk zeer misnoegd over de ontbinding van eene kompagnie nationale garde, welke eenen door de overheid benoemden officier niet had willen ontvangen.

De officiele courant van Madrid bestrijdt het *Journal des Débats* in zijne meening, alsof het stelsel van den minister *Mendizabal* een revolutionair stelsel zoude zijn. Men zal toch door revolutie, zegt de genoemde courant, niet willen verstaan de welgemeende, wettige vestiging van volksregten, gelijk ze Frankrijk en Engeland bezitten, en gelijk ze uit de natuur van onze tegenwoordige regering zelve voortvloeijen. Dat zou inderdaad misbruik van woorden maken zijn. Het bedoude is immers geene revolutie, maar wel gerechtigheid. Het is geen toegeven, maar de erkentenis van een regt. Zoo er eene revolutie in Spanje plaats had, het was ten dage toen het vertegenwoordigend stelsel door den Koning zelve, tot groote blijdschap van het *Journal des Débats*, gevestigd werd. Wat heden gebeurt, is slechts de vreedzame, wettige ontwikkeling van dat stelsel. Het tegenwoordig ministerie geeft slechts gevolg aan de merkwaardige woorden, die vrijwilling van den troon gesproken werden: *Ik heb de grondslagen van het gebouw gelegd, gij behoort het nu op te trekken*.

Een koerier, die Madrid den 1sten November verliet en den 4den door Bordeaux kwam, verzekert, dat in Spanje's hoofdstad de volmaakte rust heerschte en van alle kanten troepen naar de noordelijke grenzen in aantogt waren.

De Madridsche Courant van den 31sten October behelst een dekreet nopens de uitvoering van dat, waarbij eene onverwijlde ligting van honderd duizend man wordt bevolen.

De beterschap van den minister admiraal *de Rigny* is niet van langen duur geweest. Hij is eergisteren overleden. Frankrijk verliest in hem, behalve een geacht staatsman, een ervaren vlootvoogt, die bij Navarino de eer der Fransche vlag luisterrijk heeft gehandhaafd.

De heer *de Rigny* was den 2den Februarij 1783 geboren en had zijn drie en vijftigste jaar dus nog niet bereikt.

De heer *Barton*, zaakgelastigde van de Vereenigde Staten van Noord Amerika, heeft thans werkelijk zijne paspoorten bij het ministerie van buitenlandsche zaken gevraagd. Zij zijn hem gisteren gegeven en hij schijnt morgen te zullen vertrekken. De reden zijner aanvraag was het niet uitvoeren der traktaten, van Frankrijks zijde. Na de bijeenkomst van het Amerikaansche congres en de benoeming van eenen nieuwen president, zal eerst kunnen blijken wat van de Vereenigde Staten verdat te verwachten is. Inmiddels blijft de Amerikaansche concul met de waarneming der particuliere belangen bezig.

Morey, de med-beschuldigde van *Fieschi*, is wat beter, en men heeft hem naar de Bicêtre kunnen vervoeren, waar hij zich thans bevindt.

GRAVENHAGE, den 9den November.

Gisteren avond werden, op hoog bevel, in den Franschen Schouwburg opgevoerd, de zangspelen *Le Dieu en la Bajadère* en *le Châlet*. Deze voorstelling werd verveerd met de laagste tegenwoordigheid van Z. M. den Koning, H. M. de Koningin, H. K. H. Prinses *Frederik*, H. K. H. Prins en Prinses *Albert* van Pruisen en Z. K. H. den Erfprins van Oranje. Z. M. en het verder Koninklijk gezin werden, zoo wel bij de intrede als bij het vertrekken, in den Schouwburg, met de levendigste blijken van liefde en gehechtheid, ontvangen en begroet.

Mevr. de gravin *Orloff* is in deze residentie aangekomen en aan het hôtel de *Bellevue* afgestapt.

Daar dagen is in het licht verschenen de maandelijksche aflevering van de verzameling van muziekstukken voor de piano-forte, onder den titel van *Apollo*, alhier uitgegeven wordende. Deze aflevering onderscheidt zich door de mededeeling van nieuwe muziekstukken en door de steeds te eeren de goede uitvoering des werks, welke wij aan den steandepeler, den heer *Abrahamson*, in deze stad, te danken hebben. De aflevering houdt in 10. drie *thèmes favoris* van het beroemde zangspel *Zampa de Hérod*, voor de piano-forte, door *Georgy*, en 20. *Andante* *sur la marche du cortège* van het medwe zangspel *L'opéra van Halary*, door *T. Kalkrethner*.

MIDDELBURG den 9den November.

Gisteren morgen is Z. K. Prins *Albert* van Pruisen en gevolg van hier, met het stoomjagt *Prinses Marianne*, weder vertrokken. Wij vernemen, dat ook Z. K. Prins *de Bismarck* en *de Roon* de *Zoek* zich voor veertien dagen met het lof naar 's Gravenhage hi hegeven, en dat, gedurende zijne afwezigheid, de generaal-majoor *Guicherit* het opperbevel zal waarnemen.

ARNHEM, den 11den November.

In het negentiende jaarlijksche verslag van het hoofdbestuur van het fonds ter aanmoediging en ondersteuning van de gewapende dienst in de Nederlanden, gedaan aan de afgevaardigden der onderscheidene distrikt-commissien, ter algemeene vergadering vereenigd binnen Amsterdam, den 29sten Julij 1835, wordt onder anderen, aangemerkt, dat hetgeen de ondervinding aan het hoofdbestuur leerde met betrekking tot het primitive fonds, hetzelfde daarin op nieuw wordt bevestigd met opzigt tot het fonds voor slagtoffers met den laatsten strijd. Velen zijn er, die zich, door verschillende oorzaken, eerst na een lang tijdsverloop bij het bestuur komen aanbieden; terwijl, door den toestand, waarin wij nog steeds ten aanzien van België verkeeren, velen, als slagtoffers van dien strijd, bij hetzelfde voorkomen, die, wanneer zij onder de deelgeregtigen van het primitive fonds behoorden, niet anders dan bij plaatsvervulling zouden kunnen worden aangenomen. De aanwas, waarvoor het getal der deelgeregtigen van het tweede fonds vatbaar is, is dus met geene mogelijkheid, zelfs niet bij eenige toenaadering, te bepalen. Uwe wijsheid, u gaat het verslag voort, zal derhalve, gelijk wij vertrouwen, de middelen weten vast te stellen, waardoor, onder verdere medewerking der natie, de hoop op eene gewenschte duurzaamheid, ook van deze nieuwe bedeeing, eenigermate zal kunnen worden voorbereid. Het blijkt voorts uit dit verslag, dat van de primitive deelgeregtigen, in 1834, zijn aangenomen 7 verminkten sedert 1813, 5 verwonden in de kolonien, 27 infirmen of blinden, 6 nageblevenen; te zamen 45. Daarentegen zijn van het fonds afgevallen 46 verminkten, 15 nageblevenen en 3 kinderen; te zamen 64. In de eerste zes maanden van het jaar 1835 zijn nog aangenomen 23 deelgeregtigen, ter vervanging der, in 1834, door versterf afgevallenen. Het getal der deelgeregtigen dezer categorie beliep op den laatsten December 1834, bij de sluiting der boeken: 1387 verminkten, 285 nageblevenen en 10 kinderen; te zamen 1682. Van de verminkten uit vroegere oorlogen zijn, in den loop van 1834, afgevallen 12, zijnde alzo drie meer dan in het vorige jaar. Het getal deelgeregtigen uit den strijd met België, bestond op 31 December 1835 uit niet minder dan 496 verminkten en 242 nageblevenen; te zamen 738. In 1834 waren er afgevallen 18. In de eerste zes maanden van 1835 is dat getal nog toegenomen met 96 verminkten en 4 nageblevenen; te zamen 100; zoodat, op den 1sten Januarij 1835, het getal dezer deelgeregtigen was aangeleid tot een aantal van 838 personen.

Mengelwerk. Graanhandel.

Ter bestrijding van het voorgestelde ontwerp van wet tot beperking van den vrijen invoer van koren, wordt door de graanhandelaars met nadruk en als oubetwistbaar aangevoerd, dat de vrijheid van den graanhandel ons land de grootste voordeelen heeft aangebragt. Zoude dat zoo zonder tegenspraak uitgemaakt wezen? Wij twijfelen, en achten ons verplicht, ook ons gevoelen daaromtrent niet achter te houden.

Onzes inziens kan de vrije graanhandel, vooral in vroegeren tijd, wel hoogst voordelig zijn geweest voor den koopman en voor sommige handelsteden onzes lands, maar wij gelooven, dat die vrije invoer tévens oorzaak is geweest van de mindere bloei en welvaart der landbewouwers en dat de belangen der landhouwende ingezetenen daardoor, tot op heden, verwaarloosd zijn geworden. Ware dit niet het geval geweest, dan zouden de uitgesloekte westerse gebieden onzes vaderlands, bij den overloed der aanwezige kapitalen, reeds voor onzen leeftijd in vruchtbare en winstgevende akkers veranderd zijn geworden, en vele onzer gewesten eene dubbele bevolking tellen.

Voor den aanvoerder van buitenlandsche granen, was het steeds eene wensche lijke zaak, dat ons land veel koren gebruikte en weinig voortbragt. De aftrak van hetzelfde naar binnen 's lands was daardoor natuurlijk te grooter, en, door de geringe prijzen, was daarenboven de landbouwer genoodzaakt, om zich meer te behelpen met de productie van boter en kaas, koolzaad, vlas enz. welke alsdan, onze eigen behoefte te boven gaande, den handelaar nieuwe gelegenheid gaven tot koop en verkoopen.

De vrije graanhandel, zoo wel als de vrije handel in andere goederen, heeft de vruchtbaarheid van ons land, en de vruchtbaarheid van den landbouwer, en stelt daardoor zijne landlieden in staat, om tot meer welvaart te komen en de staatslasten gemakkelijker te kunnen dragen.

De vrijheid van den graanhandel wordt, wel is waar, ook door Engelsen en Franschen met woorden verdedigd in hunne tijdschriften en dagbladen; maar zij geven ons met daden nog het voorbeeld niet! In tegendeel, zoo als het gezegd is, zij beschermen eigen productie, en zulks naar onze meening, wakte regt. Immers, wanneer er toch handen overschieten, dan is alles, wat eenen natie zelve met grondstof en al voortbrengt, zuiver nationale winst; de producten moogen winnen of verliezen. Millioenen schats kunten jaarlijks voor ons land behouden worden, als deze waarheid ook bij ons ingang moogt vinden. De woorspoed van Frankrijk, Pruisen, en gedeeltelijk ook dien van Engeland heest op de betrachtting derzelven.

De voorstanders van vrijen invoer willen den landbouw verplichten, om zich zelve te behelpen en gevee den raad om koolzaad, vlas, hennep enz., in plaats van koren te bouwen, even als de boeren maar toen kunnen wat zij willen.

Deze laatste echter weten beter; de groote hoeveelheid mest, daartoe benoodigd, kan, zonder het strop der granen, niet verkregen worden; klaver, luzerne, wortelen en andere voeder-gewassen te telen, en tot de stalvoeding over te gaan, is alleenlijk de dierlijk voor: rijke landbouwers, daar zulks de eerste jaren een aanmerkelijk te kort in de geldmiddelen veroorzaken moet, en is slechts raadzaam voor landbouwers, die hunnen eigen grond bewerken en dus zeker zijn, de voordelen der grondverbetering, als het loon der buitengewone opofferingen, zelve te zullen genieten. Daarenboven kunnen dergelijke handel- en voeder-gewassen alleen op de beste akkers en in vette kloi- en poldergronden, en dan nog maar bij afwisseling met andere vruchten, worden gehouden; derhalve zijn ganscha streken, halve provincien onzes lands, tot die teelt onbrykbaar. Een ander hulpmiddel voor den landbouwenden stand willen sommigen aanwijzen, namelijk, eene vermindering der pachten. Denken dezulken dan, dat er geen landbouwers meer zijn, die hunnen eigen grond bebouwen; of behoeven die geen bescherming? Kunnen zij, buitendien, wel bewijzen, dat ergens in ons land eene boerderij, na afrek van tienden, thimsen, graaurenten, grond- en personeel, des oude en nieuwe lasten, aan zuivere pacht meer opbrengt dan volstrekt betaald moet worden, om de kosten van aanleggen of ontginnen en van het daarstellen en onderhouden der gebouwen slechts matig te verrenten? De koopwaarde is iets, dat hier niet in aanmerking behoort te komen; want die is meer toevallig, en de een wint bij overgang wat de andere verliest.

Wenschelijk is het, dat geen oppervlakkige redeneringen ingang vinden bij onze wetgevers, en dat onze landgenooten in het algemeen leeren inzien, dat de landbouw onzes vaderlands maatregelen tot bevordering en begunstiging vereischt, zal dezelve niet voortdurend zonder ijver en vertrouwen worden uitgeoefend en achterlijk blijven bij dien van andere volken. De vreemde-lijgen, vooral de Poolsche grondbezitters, zullen, bij het nalaten daarvan, het beste varen, en het geld, dat wij hun voor granen toevoeren, zal hen in staat stellen de uitgestrekte vlakten van *Podolis*, *Polynid* en *Gallioie* meer en meer te ontginnen en vruchtbaar te maken, om weldra ook onze boter en kaas van vreemde markten te verdringen.

T. W. S.

Berigten van Algiers.

Het navolgende is een belangrijk bericht, overgenomen uit den Algerijnschen *Moniteur*, van den 24. October.

Eenen geruimen tijd werden de geruchten, wegens troepen-verzamelingen door HADJ EL SEGHIR, luitenant van ABDEL-KADER, in twijfel getrokken, tot dat zij, volgens de berichten, allen achthij van mogelijkheid verkregen; en eindelijk met de waarheid overeenkomstig bevonden werden. Dit alles strookte almede met de uitdrukkingen van eenige inboorlingen, dat Algiers binnen eenige dagen in de magt van HADJ EL SEGHIR zou zijn, en terwijl hij de Franschen buiten de stad zou verslaan, de Moren zich met het vervolgen der zich in de stad bevindende vreemdelingen zouden onledig houden.

Een enkele dag is echter toereikend geweest, om den vijanden alle hoop op het welgelukken van hun plan te benemen, en aan hun ijdel geweten een gewenscht einde te maken.

Den 17. October trok de maarschalk-gouverneur naar *Bouffrick*, hetwelk naar de zee toe was in te nemen, en dat bij den vorigen avond had doen medevalen. Den 18. waren de troepen nog haauwelijks op een half uur afstands van het kamp van *Erlon*, of zij ontwaarden den vijand, die hun te gemoet trok. Behalve eene aanzienlijke menigte ruitery, vier regtervleugel zich tot aan *Behida*, en wier linkervleugel zich tot bij den voet van den *Sahel*, uitstreckte, waren drie troepen van afstand tot afstand als eene soort van reserve geplaatst.

De Arabieren naderden met verdubbelden moed onder geschreeuw en gejuich en het umbraken van allerlei schimpwoorden, naar hunne gewoonte. Oogenblikkelijk werden de Spahus en zouaven in eene linie van tiralleurs tegen over de huns-gesteld, en het gevecht begon. Het was een belangwekkend schouwspel, onze wél geslotene gelederen te zien en de ongeslotene der Arabieren, die de onvoorzigtigheid hadden in dicht op een gedrongene van elkander afgescheidene troepen op te rukken, zoodat een blikken bus of houwtiser, onder hen geworpen, spoedig een gedachte ruime maate; want, letterlijk gezegd, miste op dezen dag geen enkel schot der artillerie zijn doel. Opmerkelijk is het, dat men van onzen kant de magt der vijanden zeer gering schreef te achten en onze troepen met de noodige bedaardheid hunne operatiën verrichteden, terwijl de tiralleurs de aanzienlijke menigte kavallerie van stap tot stap terug drongen.

Eindelijk, de onmogelijkheid inziende, om het tegen onze wél gediciplineerde en geregeld te werk gaande troepen te kunnen volhouden, trokken zij langs het *Atlas-gebergte* zoo geregeld mogelijk terug, schoon zij eerst nog beproefden, om ons den doortogt van *Chiffa* te beletten; welke poging hun echter even min gelukte, zoodat zij er ook spoedig van afzagen, nadat wij ons kanon eenige oogenblikken op hen hadden laten spelen.

De Fransche armee rukte inmiddels voorwaarts naar den oorsprong der *Quedjer*, eene rivier, boven welke HADJ EL SEGHIR zijn kamp had opgeslagen. Toen de eerste kolonne den berg naderde, zag zij, dat dit kamp geheel was verlaten, en ontwaarde den vijand op de hoogten van eenige daar verspreid liggende heuvelen. Twee volle standaarden wapperden in het midden van hen; het waren die van den luitenant van ABDEL-KADER. Hoe veilig deze positie ook voor den vijand was, bleef het echter, dat hij zich daar nog niet veilig genoeg achtte, want wij zagen, dat hij zijne bezetting naar het hart van den berg deed verplaatsen, met uitzondering van de levensmiddelen, die hij niet zoo spoedig konde wegvoeren; het stroo verbrandde hij op de plaats zelf.

De Zouaven en het Afrikaansche bataljon vielen oogenblikkelijk de vijanden in het front aan, middelerwijl de Afrikaansche jagers en de nationale garde te paard eenen vijandelijken troep langs den berg vervolgden, die op onzen linker-vleugel wilde tirilleren, waar zich de Maarschalk-gouverneur bevond, en van waar zij geen twee honderd passen af waren. De burger-militie heeft bij deze gelegenheid

een groote beradenheid en moed aan den dag gelegd, en het is buiten haarschuld, dat de Arabieren, door hunne overhaaste vlugt, hun de gelegenheid hebben benomen tot het meer bijzonder kenmerken hunner krijgskundige bekwaamheid.

Het voornaamste gevecht had in het hart van den berg plaats. Daar voerde de dappere kommandant de LAMORICIERE, te paard, aan het hoofd der onverschrokken zouaven, zijne manschappen tegen den vijand aan, en moedigde hen door zijn voorbeeld meer en meer aan. Van alle voordeelige stellingen verdreven, trokken de Arabieren overhaast terug en verloren natuurlijker wijze veel volks. In deze gesteldheid van zaken gebeurde het, dat een peloton van veertig jagers, aan welk hoofd zich de generaal RAPATEL met een twintigtal officieren bevond, eensklaps, in eene engte op omtrent drie honderd vijandelijke ruiters stuitte. Maar onze jagers, hoe luttel ook in getal, rukten op hen aan en stelden hen, daar zij, om de engte van den weg, al te dicht opeen gedrongen waren, ten eenemale buiten staat om gebruik van hunne geweren te maken. De dappere generaal doodde met eigen hand één der vijanden; hetzelfde deed één zijner officieren; terwijl de luitenant DUBESME, van de Afrikaansche jagers, een slag met de kolf van het geweer bekomen hebbende, zijnen aanvallers niet te min in het stof deed bijten. Het is niet mogelijk, allen bij name op te noemen, die door moed en dapperheid hebben uitgeblonken in een gevecht, waarin een handvol Franschen eene aanzienlijke vijandelijke legermacht heeft verslagen, en een groot gedeelte van dezelve in de pan gehakt en een ander gedeelte krijsgeslagen gemaakt heeft.

Het officieele rapport zal de bijzonderheden nauwkeuriger opgeven, dan wij voor het tegenwoordige kunnen doen.

Na eenen hevigen tegenstand en na nit alle zijne stellingen verdreven te zijn, zijn de vijanden in de gebergten teruggetrokken. Des nachts alleen hebben eenige ruiters het weder gewaagd, op onze soldaten te schieten, toen deze hunne paarden drenkten; maar zij werden spoedig door het vuur van eenige tiralleurs van het Afrikaansche bataljon op de vlugt gejaagd.

Terwijl alle krijgslieden op het bivouac van de glorierijke vermoemens uitrustten, kwamen twee zouaven aan den maarschalk-gouverneur een fraai geweer met zilver beslag aanbieden, dat zij eenen ouden bachaoux van den Deij hadden ontnomen, dien zij gedood hadden; zijnen yataghan verdedden zij aan den luitenant-generaal RAPATEL.

Het schijnt, dat de drie dubbele nederlaag, welke de Arabieren op dezen denkwaardigen dag hebben ondervonden, hen geheel en al heeft ontmoedigd.

Gedurende drie dagen, dat de Fransche armee het land der *Hadjoutes* tot aan de westzijde van *Mitidja*, en de hoogten van den *Sahel* doorkruiste, werd nergens een vijand meer bespeurd. Nadat de kolonnes eene menigte vee en levensmiddelen buit gemaakt hadden, zijn zij in de beste orde naar *Bouffrick* terug gekeerd, zonder iets anders op hunnen togt te ontmoeten dan eenige groepen kavaleristen, die zich echter op grooten afstand hielden, en zich dadelijk verwijderden als er eenige manschappen werden afgezonden, om hen te gaan verkennen.

De gunstige gevolgen van deze expeditie laten zich gemakkelijk vooruitzien. Het leger van den luitenant van ABDEL-KADER, is driemaal op éenen dag geslagen en eindelijk geheel verstooid, en op dit leger houdende de Arabieren al hunne hoop; kan men deze omstandigheid niet als een gelukkig voorspel beschouwen der expeditie naar *Mascara*? — Wij hebben van onzen kant maar één man verloren en een tiental gekwetsten gehad.

De Londonzche Universiteit.

Met de oprigting der nieuwe universiteit der hoofstad is men thans zoo ver gekomen, dat de regering den bisschop van *Chichester*, Dr. *MARSH*, een, als geleerde, hoogstverdienstelijk man en een toonbeeld van echt liberalismus, tot rector, en den beroemden professor *SEEDWICK* van *Cambridge*, die voor twee jaren een zeer goed geschreven werk over den aard en de wijze der studien aan de Engelsche universiteiten heeft uitgegeven, tot vice-rector heeft benoemd. Beiden behooren tot de partij der *Whigs*, maar tot de gematigden, en zijn zeer voor den tegenwoordigen regerings-vorm, echter niet met blindheid geslagen voor dezelfde gebreken of zonder de hand te willen leenen aan alles, wat men in het huis der gemeenten tot voortzetting der hervormingen noodig mogt keuren. Wat het daarstellen der universiteitsstatuten betreft, ook daaromtrent schijnt men met de uiterste voorzigtigheid te werk te zullen gaan. De examina's zullen met zoo veel gestrengheid plaats hebben, dat het verkrijgen der akademische graden eene dubbele eer zal worden; terwijl men geen stand der maatschappij van het verkrijgen van deambten zal uitsluiten.

Alfabet voor den Opmerker.

(Vervolg van No. 135.)

Murmuren. In het dagelijksche leven murmureren, klagen velen over hunne lotsbedeeling, en verlangen, reikhalzend naar iets beters, iets meer, met hunne wenschen overeenstemmende en die bevredigende. Maar de natuur, die ons de gelijksche gebeurtenissen levert, dan niettemin, bij voortdurend, op, zoo zij, wilens of onwilens, moeten aannemen, terwijl zij voor die oplevering nog bevendien, pligt- en erkentelijkshalve, behooven te bedenken, om het murmureren niets minder kenmerkt dan eene ontevredenheid, die het redelijk begrip van den mensch tot sneer verstrekt, en hem beneden de waarde van het redelijke wezen doet aflaten, wanneer hij geene andere behoeften dan die bevrediging zijner zinnelijke lusten kent. Murmureren wij derhalve nooit, wat God ons bezonden ren moge draken; onderwerpen wij ons veeleer, met moed en dankbaarheid, het pak te dragen, dat ons is opgelegd.

Musijk. Dit Grieksche kunstwoord, dat, ook in onze taal anders zoo dik in taalkundige overzettingen, aangenomen is en algemeen hun voorrecht gerekend heeft, betekent, nog ten huidige dage, niets anders, dan harmonische samenstemming van naar de regelen der toonkunst in geregeld verband gezette toonen. Sichte-lijk vindt dit woord, hier en daar, in weerwil der zuiverheid van taal, een ver-klaring, niet zelden eene geheel andere betekenis. Dons, hetzij de toonkunst niet overal datgene, wat wij er door verstaan. In *Musijk*, bij de toonkunst, waar men tegenwoordig de meest gepuldigde componisten aanhaalt, is de toonkunst

